

Lov til at sige, at alt, hvad der er gennemført i denne Samling af finansiel Interesse, fandt man Hjælpen til derovre.

Saaledes har altsaa Forholdene udviklet sig, og det har nu en vis Interesse at se, hvorledes Venstres Presse har udviklet sig, samtidig med at dette rent faktiske er sket. Neppe mange vil være i Tvivl om, at Venstres Presse gennem Maaneder, hvor de kunde komme af Sted med det, hvor man ikke ligefrem fra konservativ Side har villet traske i Venstres Fodspor, kun havde ondt og uelskværdigt at sige om de Konservative. Aldrig fandt man i den Tid noget om, at der var Samarbejde mellem de to Partier, det Begreb kendtes overhovedet ikke. Nej, Venstres Regering sad der i Kraft af sin saglige Dygtighed, i Kraft af den indre Kraft, der laa i de Opgaver, som de vilde løse, men aldeles ikke i Kraft af et borgerligt Samarbejde. Men hvorledes er nu Tonen i Venstres Presse paa det seneste blevet? Jeg ved ikke rettere, end at nu raabes der op overfor de Konservative: Vil I opgive det borgerlige Samarbejde? Hvornaar talte man i Venstres Presse om det borgerlige Samarbejde for en Maaned eller to siden? Jeg erindrer ikke at have set det. Men nu, da man ser, at Socialdemokratiet, forstaaende Situationens erhvervsmæssige Vanskelighed, har taget Skridt i Retning af det, som vi mener nu en Gang maa til, nu da vi politisk set muligvis kan faa den Hjælp, der skal til for at gennemføre en Sag i hvert Fald her i Folketinget, ja, nu blæses der til Samarbejde fra Venstrepressens Side. Nu lægges Ansvaret paa os; hvis der nu skulde ske dette eller hint, saa er det vor Skyld. Men er det ikke en fuldkommen fantastisk Maade at tage Tingene paa, først at sige: Vi kan alene, og i Virkeligheden halvvejs gøre Nar af de Konservative, der altid kommer traskende med Told og Told og Told, og saa den Dag, de opdager, at dette her med Told kan blive til Flertal i Folketinget, saa faar Piben en helt anden Lyd. Jeg vil haabe, at den ændrede Tone ude i Pressen ogsaa naar ind i denne Bygning og over i de Værelser paa den anden Side og kalder til Eftertanke om, hvad der nu eventuelt kan naas ved et forstandigt Samarbejde, og hvad der kan slaas i Stykker ved ikke at gaa ind i det.

Vi har i de seneste Dage set mobiliseret de sværeste Kræfter mod enhver Toldforanstaltning. Vi har set Landbrugsraadet,

vistnok med selvste Hr. Pinstrup i Spidsen, afgive Erklæring om, hvad man maatte og ikke maatte i Forholdet til andre Lande. Man har faktisk mobiliseret England imod, at vi i dette Land gjorde noget for at hjælpe vor egen Industri. Mon det nu er saa klog en Handling? Mon man ikke nok uden ligefrem at tage Udlandet til Hjælp kan skændes tilstrækkeligt i dette Land? Jeg skulde tro det. Jeg har jo set, at man har fremdraget Udtalelser, fremsat af denne eller hin. Jeg har bidt Mærke i, at man har forelsket sig i to Navne, Theilmann og Sonne, og jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, hvorfor man netop har valgt de to Navne. Jeg er ikke i Tvivl om, at man har valgt Sonne som gammel Højremand, og fordi han tillige, som bekendt, var Toldbeskyttelsesmand i tidligere Tid, og Theilmann, vel alene fordi han en Gang var Højremand, siden Frikonservativ; derefter igen Konservativ og siden, vistnok 1918, Venstremand. Og saa er det jo god gammel Sæd i Venstre, at naar en Mand kommer vandrende udefra efter at have haft en vis politisk Opfattelse gennem en hel Del Aar og beder om at komme ind, bliver han ikke sjældent næsten med det samme gjort til General, og i hvert Fald bliver hans Udtalelser, navnlig naar de er vendt mod det Parti, han tidligere har tilhørt, altid gjort næsten til Guddomsord. Jeg har aldrig haft Respekt for dem, der gik fra den ene Lejr til den anden med Trommer og Bravader. Jeg har ikke det mindste imod, at man skifter politisk Anskuelse, men man skal gøre det i det stille, ligesom de gode Gerninger helst skal gøres i det stille, men dem, der stiller sig frem dermed paa Markeder og Torve, har jeg ikke meget Respekt for, og paa samme Maade kan det aldeles ikke for mig betyde noget, om de paagældende en Gang har været Højremænd eller ikke.

Men, som sagt, de skulde mobiliseres alle sammen, disse Kræfter, med England bagefter, og ikke nok med det, man skulde yderligere mobilisere Grosserer-Societetet. Detailhandlerne er tilfældigvis de mange, og dem tror jeg ikke, at man endnu har faaet mobiliseret. Jeg ved meget vel, at man tidt og ofte i Venstrepressen kan træffe den Udtalelse: hvor kan dog Handelsmænd være Toldbeskyttelsesfolk? Men det er jo set fra Venstres Synspunkt desværre en Kendsgerning, at dette Middel reagerer de paa-